

[Indenrigs- og boligministeren.]

apotekerens interesse i denne del af overskuddet og dermed hans økonomiske interesse i, at apotekets drift tilrettelægges på den mest rationelle måde. Det samme gælder for de apotekere, som er berettiget til at opnå tilskud, og som med tilskud på 80 pct. kun med 20 pct. er interesseret i at gøre overskuddet større.

Kommissionsflertallets forslag tilsigter derfor at lægge større vægt på omsætningsafgifterne — eller de faste afgifter, om man vil. Disse afgifter foreslås delt i to sæt, nemlig en grundafgift ifølge lovforslagets § 46 og en omsætningsafgift i henhold til lovforslagets § 47.

Grundafgiften foreslås lagt som en fuld- stændig fast afgift på 5 pct. af den del af apotekets gennemsnitsomsætning i årene 1948—50, som overstiger 150 000 kr. Denne afgift skal ikke svares af de tidligere reelle apoteker, så længe amortisationsydelsen løber, idet den er beregnet således, at den, så nær som man nu kan komme det, svarer til den amortisationsydelse, der som omtalt påhviler disse apoteker. Denne afgift åbner dels mulighed for, at en større del af apotekerafgifterne i overensstemmelse med det, jeg tidligere har bemærket, kan føres over fra nettoafgifterne, dels at der for fremtiden er skabt et grundlag, der muliggør en ensartet behandling af de tidligere reelle apoteker og landets øvrige apoteker, f. eks. ved fremtidige ændringer i medicintaksterne. Dette sidste er efter min mening meget betydningsfuldt.

Sagen er nemlig den, at apotekernes omsætning, efter at afløsningen af de reelle apoteker har fundet sted, er steget meget kraftigt og dermed har ført til en stærk stigning i de personelle apotekers omsætningsafgift, medens amortisationsydelsen for de tidligere reelle apoteker er forblevet uforandret. De reelle apoteker har herved haft en betydelig indtægtsfremgang i forhold til de øvrige apoteker, en gevinst, som man ikke med nogen ret vil kunne påstå var indkalkuleret, da fastsættelsen af erstatningen for apotekernes afløsning i sin tid fandt sted. Det er derfor efter min mening med fuld ret, at man nu for fremtiden vil stille de tidligere reelle apoteker således, at de ikke har denne fordel fremfor landets øvrige apoteker.

Den egentlige omsætningsafgift, der varierer med apotekernes fremtidige omsætning fra år til år, udgør ifølge forslaget 4 pct. af den del af apotekets omsætning, der, efter at visse fradrag har fundet sted, overstiger 150 000 kr. Denne afgift skal altså i modsætning til tidligere også svares af de tidligere reelle apoteker.

Sådan som disse afgifter nu er foreslået, muliggøres en meget betydelig lempelse af nettoafgiften. Samtidig foreslås beregningen af nettoafgiften ændret således, at den i mindre omfang, end tilfældet er nu, påvirkes af, om udgifterne er større eller mindre på de områder, hvor apotekerne ikke selv er herre over udgiftens størrelse, f. eks. til husleje. Man opnår også herved hos apotekerne at skabe en sund økonomisk interesse i den mest hensigtsmæssige drift.

Den samme tankegang ligger bag lovforslagets bestemmelser om, at tilskud til de ganske små apoteker, der jo er en nødvendighed for, at også de tyndt befolkede landdistrikter kan få en tilfredsstillende lægemiddelforsyning, skal beregnes på en sådan måde, at apotekernes interesse i driftsøkonomien bliver usvækket.

Fra apotekerside har man næret betænkelighed ved det foreliggende afgiftsforslag, navnlig fordi man har frygtet, at de nye afgiftsregler ville betyde for store og bratte ændringer i afgiften for de enkelte apoteker, sammenlignet med den afgift, der ydes efter de hidtidige regler.

Jeg har derfor ladet foretage en undersøgelse af, hvorledes de foreslåede regler ville virke, sammenlignet med de nuværende, på grundlag af apotekernes driftsresultater i året 1952.

Denne undersøgelse har vist, at kun 9 blandt de apotekere, der ikke tidligere har haft salgbare privilegier, vil få et økonomisk udbytte, der er væsentlig mindre end det, som de vil få efter de nugældende regler. I de fleste af tilfældene skyldes dette enten forhold, som kun er rent midlertidige, eller også forhold, som naturligt vil medføre, at man benytter den særlige lempelsesregel i lovforslagets § 51, stk. 3.

For de tidligere reelle apoteker, der normalt hører til de største, vil der derimod blive tale om nedgang i det økonomiske udbytte for et større antals vedkommende, men det hænger — som jeg pegede på før